

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 301/2020-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., Námestie SNP 3, Trnava, za ktorú koná ňou poverený spolupracujúci advokát Mgr. Pavel Gavorník, Námestie SNP 3, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 56/2018 zo 16. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžfk 56/2018 zo 16. októbra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou z 2. decembra 2016 podanou Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania a zrušenia celkovo desiatich rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“), medzi ktorými bolo aj rozhodnutie č. 104009951/2016 z 29. septembra 2016, ako aj predošlého a nadväzného rozhodnutia Daňového úradu Trnava (ďalej len „správca dane“) o vyrubení dane č. 103325262/2016 z 10. júna 2016. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 20 S 37/2017 zo 14. februára 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) správnu žalobu sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd svojím napadnutým rozsudkom tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

3. Sťažovateľka namietla, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je ako celok nepreskúmateľný. K uvedenému záveru dospela na základe toho, že podľa nej sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku riadne nevysporiadal s ňou uvedenými dôvodmi podania kasačnej sťažnosti a náležite svoje rozhodnutie neodôvodnil. Sťažovateľka uviedla, že podanú kasačnú sťažnosť odôvodnila po prvé tým, že rozsudkom krajského súdu malo dôjsť s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku v dôsledku

nesprávneho procesného postupu k znemožneniu účastníkovi konania – sťažovateľke, aby uskutočnila jej patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Ako druhý dôvod uviedla s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Nakoniec s poukazom na § 440 ods. 1 písm. h) Správneho súdneho poriadku dôvodila tým, že sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

4. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka bližšie rozviedla jednotlivé dôvody, a to vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Vo vzťahu k výhrade sťažovateľky, že rozsudkom krajského súdu malo dôjsť s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku v dôsledku nesprávneho procesného postupu k znemožneniu účastníkovi konania – sťažovateľke, aby uskutočnila jej patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, uviedla, že žalobou z 2. decembra 2016 sa domáhala preskúmania a zrušenia celkovo desiatich rozhodnutí finančného riaditeľstva a súčasne aj zrušenia rozhodnutí správcu dane, ktoré predchádzali týmto rozhodnutiam, a to všetko v jednom konaní, pretože tieto rozhodnutia vzišli všetky z jednej daňovej kontroly u sťažovateľky. Krajský súd však následne preskúmanie týchto rozhodnutí vylúčil na samostatné konania, v čom videla sťažovateľka oslabenie svojej pozície, pretože podľa nej tým zahájené konanie stratilo konzistentnosť a celistvosť. Predmetom konania tak ostalo len rozhodnutie finančného riaditeľstva č. 104009951/2016 z 29. septembra 2016. Sťažovateľka k tomu dodala: „... *Krajský súd... nesprávnym procesným postupom (vydaním uznesenia o vylúčení veci na samostatné konanie) znemožnil Sťažovateľovi... aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces...*“ Vo vzťahu k napadnutému rozsudku sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd sa v jeho odôvodnení vôbec nevenoval už uvedenej námietke sťažovateľky, na túto námietku neodpovedal a tým podľa sťažovateľky trpí napadnutý rozsudok nepreskúmateľnosťou.

5. K druhému dôvodu, a to, že s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,

sťažovateľka uviedla, že zo strany krajského súdu sťažovateľka v kasačnej sťažnosti namietala, že došlo jednak k nesprávnemu právnemu posúdeniu (ne)splnenia podmienok sťažovateľky pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zmysle ustanovení § 49 ods. 1 a nasl., ako aj § 51 ods. 1 a nasl. zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov v nadväznosti na preukázanie reálnosti zdaniteľných plnení sťažovateľky s obchodnými spoločnosťami [REDAKOVANÉ] (ďalej len „G&C“), a [REDAKOVANÉ]; ďalej k nesprávnemu právnemu posúdeniu ustanovenia § 24 ods. 1 a 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tým, že krajský súd potvrdil správnosť postupu a právnej kvalifikácie veci finančným riaditeľstvom a správcom dane v daňovom konaní; k nesprávnemu právnemu posúdeniu zásad daňového konania krajským súdom, keď tento povýšil prejednávaciu zásadu nad zásadu materiálnej pravdy, pričom zároveň fakticky zúžil, ba až vylúčil aplikáciu vyhľadávacej zásady v daňovom konaní, a napokon namietala, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 1/2010 krajským súdom, ktorý vylúčil, že by závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 1/2010 svedčili v prospech sťažovateľky.

6. Zároveň sťažovateľka vo vzťahu k dodávateľovi reklamného spotu [REDAKOVANÉ] uviedla, že v daňovom konaní spoľahlivo, ba až vyčerpávajúcim spôsobom preukázala formálne, ale aj faktické dodanie plnenia – reklamného spotu vrátane premietania na veľkoplošnej obrazovke na audio-video zázname, a to s ohľadom na 10 podstatných skutočností (sťažovateľka však ďalej vymenovala iba 8 takýchto skutočností, pozn.), a to zmluvný vzťah s [REDAKOVANÉ] bol riadne formalizovaný preukázanou písomnou zmluvou; [REDAKOVANÉ] sťažovateľke za dodané plnenie riadne vystavil a zaslal príslušné faktúry, ktoré sťažovateľka uhradila; faktické plnenie zo strany [REDAKOVANÉ] bolo preukázané výsluchom svedka [REDAKOVANÉ]; postoje správcu dane a finančného riaditeľstva poukazujúce na to, že svedok [REDAKOVANÉ] si nevedel spomenúť na detaily plnenia, keďže nevedel s presnosťou určiť výšku plnenia za prenájom reklamného času a nepamätal si presne názov sťažovateľky, treba podľa sťažovateľky považovať za nepatričné s ohľadom na odstup času a na nemožnosť svedka [REDAKOVANÉ] oprieť sa o účtovné doklady; existencia reálnej videoreklamy sťažovateľky v spojení s nahrávkou, z ktorej je evidentné, že na veľkoplošnej obrazovke (ktorej vlastní

má byť správcovi dane známy) bola reklama reálne premietaná; sťažovateľka správcovi dane označila svedka [REDAKOVANÉ], ktorý reklamu, resp. reklamný spot reálne vytvoril a v rámci výsluchu rozhodujúce skutočnosti potvrdil; vykonštruovanosť názoru finančného riaditeľstva o tom, že sťažovateľka nemá mať o opakovaný výsluch svedka [REDAKOVANÉ] záujem z dôvodu, že by si tento „teraz spomenul“ na rôzne podrobnosti, pretože ak je finančné riaditeľstvo toho názoru, že svedok [REDAKOVANÉ] by uviedol ďalšie podrobnosti relevantné pre konanie, potom sa vlastne priznáva k neúplnému zisteniu skutkového stavu; sťažovateľka napokon poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžf 41/2013 z 28. mája 2015, z ktorého vyplýva, že dôkazné bremeno zaťažuje predovšetkým daňový subjekt, ale ak tento vyčerpal vlastné dôkazné bremeno, disponuje existenciou materiálneho plnenia a tomu zodpovedajúcim daňovým dokladom, dôkazné bremeno (ale aj dôkaznú núdzu) znáša správca dane.

7. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, vzhľadom na už uvedené odôvodnenie jej kasačnej sťažnosti uviedla, že najvyšší súd ňou uvedenú argumentáciu nepovažoval za dostatočnú, avšak čo považuje za najpodstatnejšie, ani sa v odôvodnení napadnutého rozsudku k podstatným dôvodom riadne nevyjadril. Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku len veľmi vágne a všeobecne na stranách 13, 14 a 15 uviedol, že sa stotožňuje z názorom krajského súdu a len reprodukoval názory prezentované správcom dane, finančným riaditeľstvom a krajským súdom. K tomu dodala: *«... absentujú podrobnejšie vlastné úvahy... k celkovo desiatim bodom, pre ktoré Sťažovateľ považoval za preukázané sporné materiálne plnenie. Napádaný rozsudok... v bode 46. naviac arbitrárny a zmätočný, nakoľko... svojvoľne na jednej strane konštatuje, že „nebola preukázaná ani úhrada značných súm za vyfakturované reklamné služby“, na strane druhej vzápätí uvádza, že „úhrada faktúr sa realizovala v hotovosti“»* Na záver tejto časti preto sťažovateľka uviedla, že v napadnutom rozsudku tak nedostala odpoveď na viaceré podstatné a dôvodné otázky, v dôsledku čoho tento rozsudok považuje za v podstatnom rozsahu nepreskúmateľný.

8. Nakoniec k tretiemu dôvodu podania kasačnej sťažnosti s poukazom na § 440 ods. 1 písm. h) Správneho súdneho poriadku, a teda, že sa krajský súd odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe kasačného súdu, sťažovateľka vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu uviedla, že krajský súd v iných konaniach, ktoré boli skutkovo a právne obdobné, vydal rozsudky v prospech daňového subjektu. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla rozsudky krajského súdu pod sp. zn. 14 S 79/2014, sp. zn. 14 S 80/2014 a sp. zn. 14 S 81/2014. K tomu dodala: „... upriamujeme pozornosť na skutočnosť, že Krajský súd... sa v týchto konaniach stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu, presne označil všetky vytykané nedostatky v rámci daňového konania...“ Sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd na tieto jej výhrady v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nerefletoval, čo je potrebné považovať za neprijateľnú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zapísanej v OR OS Trnava, oddiel: Sro, vložka č. 18127/T, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 56/2018 z 16. 10. 2019 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 56/2018 z 16. 10. 2019 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 391,92 EUR, a to do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti nálezov.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

17. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

18. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. K porušeniu ňou označených práv malo dôjsť v dôsledku skutočnosti, že napadnutý rozsudok považuje za arbitrárny a nepreskúmateľný. Sťažovateľka taktiež namietala, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku adekvátnym a dostatočným spôsobom neodpovedal na sťažovateľkou riadne uvedené podstatné námietky v kasačnej sťažnosti.

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

20. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 35/2020).

21. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Taktiež treba mať

na zreteli, že správne konanie nie je kontradiktórnym konaním rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (I. ÚS 395/2019).

22. V zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Presvedčivosť odôvodnenia umožňuje aj všeobecná kontrola verejnosti.

22.1 Ústavný súd v postoji k odôvodneniu súdneho rozhodnutia ako integrálneho prvku základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prevzal koncepciu z case-law ESLP (k tomu napr. rozsudok Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Otázku, či všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Podstatnou požiadavkou na súdne rozhodnutie súladné s čl. 6 ods. 1 dohovoru je, aby súd riadne odôvodnil argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci.

23. Tieto východiská bol povinný najvyšší súd dodržiavať a premietnuť aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Úlohou ústavného súdu preto v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

24. Ako už bolo uvedené, sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namietla, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nedostatočne, resp. vôbec nevysporiadal s jej námietkami uvedenými v ňou podanej kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu, ako už boli bližšie rozvedené v bodoch 4 až 8 tohto rozhodnutia, preto namietla jeho arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť.

25. Na tomto mieste musí ústavný súd k námietkam sťažovateľky týkajúcim sa nedostatočného odôvodnenia a arbitrárnosti napadnutého rozsudku uviesť, že po jeho preskúmaní nie je možné sa s týmito námietkami stotožniť. Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľky, a to pomerne obsírne na niekoľkých stranách (konkrétne strany 12 až 16, najmä v bodoch 38 až 50) napadnutého rozsudku. Konkrétne v bodoch 39 až 42 napadnutého rozsudku jednoznačne a jasne odpovedal na námietku sťažovateľky týkajúcu sa vylúčenia vecí na samostatné konania. Zároveň je z odôvodnenia napadnutého rozsudku možné dospieť k záveru, že najvyšší súd v ňom dostatočne presvedčivým a vyčerpávajúcim spôsobom poukázal na tie rozhodujúce skutočnosti, resp. okolnosti, ktoré ho viedli k záveru o tom, že sťažovateľka dôkazné bremeno zaťažujúce ju v daňovom konaní neuniesla. Zároveň sa najvyšší súd v bode 50 napadnutého rozsudku venoval aj otázke vytýkanej nesprávnej interpretácie záverov rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 3 Sžf 1/2010 z 19. augusta 2010, v dôsledku ktorej malo dôjsť k odkloneniu sa od ustálenej rozhodovacej praxe.

26. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený ani za arbitrárny, teda taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu zo strany všeobecného súdu je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z ústavnoprávneho hľadiska preto nie je dôvod na spochybnenie záverov napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je ústavne konformný, nenesie znaky svojvoľnosti (arbitrárnosti) alebo ústavnej neudržateľnosti v dôsledku zjavných pochybení alebo omylov. Ústavný súd opätovne pripomína, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov a pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav.

27. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním... Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľky na to, aby všeobecný súd prevzal jej tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jej návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (III. ÚS 351/2018).

28. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nezhliadol nedostatky, ktoré by ho oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. Ústavný súd na tomto mieste dodáva, že obdobne rozhodol aj vo veciach ústavných sťažností sťažovateľky vedených pod sp. zn. II. ÚS 35/2020 a sp. zn. IV. ÚS 200/2020.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu